

**HET
GROEP B
MYSTERIE**

Het
Groep B
mysterie

Een rallythriller

Ton Kalter

Eerder verschenen van dezelfde schrijver bij uitgeverij Brave New Books:

Troela Talks, rallycolumns

Leven 1.5, columns over alles behalve de rallysport

Overstuur, een rallythriller

Karma, een politieke thriller

Dogma, een politieke thriller

Haaks links into moord, een rallythriller

Wondere Wereld, columns over alles behalve de rallysport

Alle boeken zijn te koop bij www.bol.com

Schrijver: Ton Kalter

Coverontwerp en -foto: Ton Kalter

Met dank aan Jolande Kalter en Natasja Kalter

ISBN: 9789402192407

© 2019 Ton Kalter

Het was groot nieuws in de rallywereld anno 1986 en zelfs in de 'normale' wereld. Als er in die tijd Twitter was geweest dan was het nieuws zeker een 'trending topic' geworden. Maar de mensen moesten het toen nog doen met radio, televisie en kranten. Op elk van de drie soorten media werd het nieuws gebracht. Menig Brits rallyfan zal zich bij het lezen van het nieuws in de ochtendkrant in zijn of haar 'cereal' of gebakken eieren met spek en witte bonen in tomatensaus hebben verslikt. De impact was enorm bij de fans van de sport.

Het grote nieuws dat het verslikken veroorzaakte, was dat de Britse rallyrijder Steve Holmes zomaar was verdwenen. Het ene moment was hij er nog, het andere was hij letterlijk spoorloos verdwenen. Alsof iemand hem had uitgegumd met een hoge kwaliteit gum, die ook nog eens geen sporen nalaat. Hij was en bleef onvindbaar, ook na uitgebreid onderzoek. Dat het groot nieuws was in de rallywereld kwam omdat Steve een van de beste rallyrijders van de wereld anno 1986 was en hij op het moment van zijn verdwijning de leiding had in het wereldkampioenschap in zijn sport. Dat was een unicum. Nog nooit eerder had een Brit dit wereldkampioenschap gewonnen. De fans realiseerden zich dat wanneer Holmes onvindbaar bleef, dit ook in 1986 niet ging gebeuren. Dat maakte de ophef om de verdwijning des te groter.

Steve Holmes verdween tijdens een spontane, korte vakantie in de Nederlandse hoofdstad Amsterdam. Samen met zijn vrouw was hij, tussen twee rally's door, naar Nederland vertrokken. Hij kwam van zijn laatste rally thuis en zei tegen zijn vrouw dat hij een verrassing had en dat ze snel wat kleren bij elkaar moest zoeken. Hij had tickets geregeld voor de korte vlucht naar Schiphol. Ze waren nog nooit in Amsterdam geweest, ondanks dat het vanaf Londen nog geen uur vliegen was. Er was de laatste jaren gewoon geen tijd geweest om van een korte, laat staan lange vakantie te genieten. De rallysport nam bijna alle tijd in beslag. Zijn vrouw had enthousiast gereageerd op het onverwachtse uitje. Dit soort dingen deed haar man anders nooit. Hij behoorde niet echt tot het spontane deel van de mannelijke wereldbevolking. Ze vond al heel lang dat ze de per-

fecte man voor haar had getrouwd maar dit maakte hem nog perfecter. Enthousiast had ze een koffer ingepakt.

Eenmaal aangekomen in Amsterdam, hadden ze de eerste dag besteed aan het wandelen door de mooie stad en daarna het maken van de obligatoire maar daarom niet minder mooie rondvaart door de Amsterdamse grachten. Er waren niet zoveel steden die je vanaf het water zo goed kon bekijken. Na een uitstekend diner in het Amstel hotel, besloten ze om niet te laat te gaan slapen. De volgende dag hadden ze fietsen gereserveerd om de stad nog een keer, maar dan toch op weer een net iets andere manier te bekijken. Ze zouden redelijk vroeg vertrekken want die avond moesten ze terugvliegen naar Londen. De dag erna moest Steve Holmes al weer onderweg naar Griekenland voor een test. Hij was vergeten de hoeveelste test dat was. De laatste jaren was het alsof hij in een film was beland, waarin hij de hoofdrol speelde. Hij werd geleefd. Maar zat hij eenmaal weer in zijn rallyauto, dan was hij zelf weer de baas en had hij ook de benodigde focus. Zeker in de wedstrijden maar ook bij de testen. Die waren erg belangrijk om de auto goed af te stellen voor de volgende rally.

Holmes kon de slaap niet vatten in het riante bed in de prachtige kamer in het Amstel hotel. Rond een uur of drie in de nacht had hij zijn vrouw wakker gemaakt en haar verteld dat hij nog even naar buiten ging om een luchtje te scheppen en wat te wandelen. Ze had daar niet vreemd van opgekeken want dat deed hij thuis ook regelmatig. Hij was een zeer matige slaper maar daar was zij na 6 jaar huwelijk aan gewend geraakt. Het was haar wel opgevallen dat het de laatste tijd erger leek dan vroeger. Ze had hem een keer naar de reden van zijn slechtere slapen gevraagd maar een duidelijk antwoord was er niet gekomen. Het leek wel of haar man ergens mee zat maar dat niet met haar wilde delen. Doorvragen had geen zin, dat wist zij ondertussen. Zo was hij nu eenmaal. Als hij de reden kwijt wilde dan kwam hij daar zelf wel mee als hij de tijd daar rijp voor vond.

Nadat haar man uit bed was gestapt, had zij zich omgedraaid, de dekens over zich heengetrokken en was direct weer in slaap gevallen. Ze hoorde daarom niet meer dat de deur, terwijl Steve had geprobeerd om zo zachtjes mogelijk te doen, met een klap dichtging

door de sterke dranger. Heel zachtjes riep hij 'shit' maar ook dat hoorde ze niet meer.

De volgende ochtend om acht uur was mevrouw Holmes van de wekker wakker geworden. Nadat ze die had uitgezet, draaide ze zich om en zag dat Steve niet in bed lag. Ook dat verbaasde haar niet echt. Ook dat kwam thuis vaker voor. Hij was naast regelmatig 's nachts wakker ook regelmatig erg vroeg op. Ze stapte het bed uit en sprong onder de douche. Ze had zin in vandaag. Ze hield van fietsen en grote steden bekijken en al helemaal van de combinatie van beide dingen. Ze had van gisteren genoten, samen lekker weg zijn. In het begin van de buitenlandse rallycarrière van Steve, was ze wel eens meegegaan naar een wedstrijd om in zijn buurt te zijn. Maar de sport had haar niet echt kunnen boeien. Tevens had Steve geen tijd voor haar gehad bij een rally. Hij was compleet gefocust op het rijden. In begin had ze het daar moeilijk mee maar uiteindelijk begreep ze hem. Daarom besloot ze niet meer mee te gaan naar wedstrijden. Ze was dan alleen thuis maar daar kon ze goed tegen en ze had allerlei bezigheden in het dorp waar ze woonden. Ze verveelde zich geen moment.

Steve wilde het hoogst mogelijke bereiken. Daarvoor moesten sommige dingen aan de kant worden gezet. Zij was een van die dingen, hoewel ze dat niet zo voelde. Maar toen kwam het succes waar alle opoffering voor was gedaan. Zij gunde hem het succes. Rallyrijden was zijn lust en zijn leven. Als hij klaar was met zijn rallycarrière, dan zou hij alle tijd voor haar hebben. Dan konden ze leuke dingen gaan doen en kon hij terugkijken op een mooie carrière. Dat vond ze de opoffering van haar kant meer dan waard.

Nadat ze zich had gedoucht en aangekleed, keek ze op haar horloge. Het was even over half negen. Ze zouden om kwart voor negen gaan ontbijten. Hij zal zo wel komen, dacht ze. Ze pakte het boek dat op haar nachtkastje lag en las verder van waar ze de vorige avond was gebleven. Na een aantal bladzijden, keek ze nog eens op haar horloge. Hij was te laat. Dat was niets voor hem.

Om 9 uur belde ze de receptie van het hotel om te vragen of ze haar man die ochtend hadden gezien. Dat was niet het geval. Nadat ze de telefoon neergelegd had, dacht ze na. Dit was niet normaal. Hoe

slecht hij ook sliep, hij kwam altijd zijn afspraken na, zeker die met haar. Hij zou daarom normaliter zeker op tijd zijn geweest voor het ontbijt. Ze werd ongerust. Waar was hij? Wat was er aan de hand? Was er wat gebeurd? Wat was er dan gebeurd? Ze werd met de minuut nerveuzer. Wat moest ze doen? Moest ze hem gaan zoeken? Ze wist het niet.

Ze keek bijna elke minuut op haar horloge. De tijd tikte langzaam door. En hij was er nog steeds niet. Tien over negen, elf over negen, twaalf over negen. Om dertien over negen nam ze een besluit en besloot ze de politie te bellen.

‘Hallo, met de Boer, politie Amsterdam.’

‘Met mevrouw Holmes.’

‘Waar kan ik u mee van dienst zijn?’

‘Mijn man is verdwenen.’

‘Hoe lang is hij al weg?’

‘Ik heb hem niet meer gezien sinds hij vannacht een stukje ging wandelen.’

‘Dus hij is nog maar enkele uren weg.’

‘Ja, maar wij zouden gaan ontbijten en hij is nooit te laat als wij iets hebben afgesproken.’

‘Ik wil graag uw gegevens weten om een melding van de vermissing te maken. Hoe heet uw man?’

‘Zijn naam is Steve Holmes.’

Het was even stil aan de andere kant van de lijn.

‘Wat is zijn beroep?’

‘Hij is professioneel rallyrijder bij Speedmetal.’

Agent de Boer schrok. Hij kende de naam. Hij was zelfs fan van de man. Hij was de eerste rallyfan die van de vermissing hoorde.

Eigenlijk had hij zo goed als altijd een uitstekend humeur. Slechts sporadisch was zijn humeur wat minder. Als hij moest gokken dan was hij misschien een keer per kwartaal een dag uit zijn gewone doen. En dan hield hij het heel ruim aan. Er was ook weinig dat zijn humeur kon ontregelen. Daar was hij te nuchter voor.

Maar als hij op dit moment eerlijk was, dan moest hij toegeven dat zijn humeur nog nooit zo slecht was geweest als nu. En die gemoedstoestand hield al enkele dagen aan. De uitdrukking 'het absolute nulpunt' leek wel voor zijn huidige humeur bedacht te zijn. De reden van het bereiken van dit redelijk historische dieptepunt was zijn aanstaande vakantie, een onvrijwillige vakantie, een wat hem betrof, onnodige vakantie. Onvoorstelbaar eigenlijk want 'normale' mensen zouden blij zijn met een verplichte vakantie maar onderzoeker Jan van Schie, 55 jaren jong, best nog vitaal maar misschien iets te zwaar, was allesbehalve blij. En hij vond zichzelf, ondanks de reden van zijn slechte humeur, toch redelijk normaal. Ook een normaal mens kon vakantie haten. Dat vond hij en op dit moment was hij het roerend met zichzelf eens.

Jan had maar één hobby en dat was zijn werk. Nou, eigenlijk had hij twee hobby's; de rallysport nam ook een belangrijke plaats in in zijn leven. En muziek natuurlijk, zo lang het maar goede muziek was, waarbij hij vond dat goede muziek moest uitdagen. Goede muziek was muziek waarvoor je je best moest doen. Muziek die je pas na meerdere draaibeurten ging begrijpen en die daarna ook nooit meer uit je hoofd ging. En zijn auto was ook zeker niet onbelangrijk. Hij was gek op zijn smurfblauwe Ford Focus RS.

Eigenlijk had hij veel meer hobby's dan hij dacht. Hij had er alleen niet veel tijd voor, beter gezegd, hij gunde er zich geen tijd voor. Zijn grootste liefde, het rekerchewerk, slokte bijna al zijn beschikbare tijd op. Hij bezocht te weinig rally's, luisterde te weinig goede muziek en reed te weinig in zijn auto. Maar dat vond hij niet erg. Als hij met pensioen ging, dan kon hij alle tijd aan zijn andere hobby's dan zijn werk besteden. Gelukkig werd de pensioengerechtigde leeftijd steeds verder opgeschoven, hij was een van de weinigen die dat niet erg vond. Hij moest er niet aan denken om binnenkort al te

moeten stoppen met zijn werk. Hij voelde zich nog veel te jong om achter de spreekwoordelijke geraniums te worden gezet.

Enkele dagen geleden moest Jan, zoals hij het zelf noemde, op audiëntie bij de commissaris van het bureau komen. Zijn commissaris was er nog eentje van de oude stempel. Hij was de baas en hield graag afstand tussen hem en het personeel. En hij wilde graag als meneer worden aangesproken. Jan vond dat behoorlijk ouderwets maar had al lang geleden besloten zich hier niet tegen te verzetten. Dat leek hem verspilde moeite en hij had er geen tijd voor over.

Jan had geen idee waarom hij zich moest melden. Het werk liep uitstekend en het oplossingspercentage van de zaken die hij behandelde, was bovengemiddeld. Zijn leraren op de politieschool zouden trots op hem zijn geweest als ze dat wisten. Het had hen waarschijnlijk flink verbaasd.

Waar zou die ouderwetse man in zijn uniform het in vredesnaam met hem over willen hebben?

‘Binnen’, zei de commissaris toen Jan, zoals het volgens hem hoorde, drie keer op de deur had geklopt.

Jan liep naar binnen en groette de commissaris met een handdruk.

‘Dag, meneer de commissaris.’

‘Dag. Ga zitten, Jan.’

Jan nam plaats en keek de commissaris aan.

‘Koffie of thee?’

‘Nee, dank u. Ook geen koekje want ik doe weer eens aan de lijn.’

De commissaris keek Jan aan. Meende hij dat nou of was het weer de flauwe humor van zijn beste rechercheur? Hij schudde zijn hoofd. Hij hield niet van humor en zeker niet van de flauwe soort.

‘Enig idee waarom ik je gevraagd heb om langs te komen?’

‘Ik heb er lang over nagedacht maar kan geen enkele reden bedenken.’

‘We moeten het over jouw saldo aan vrije dagen hebben. Dat is ondertussen namelijk tot astronomische hoogte gestegen.’

Jan zuchtte. ‘Niet weer dat gezeur over die vrije dagen’, dacht hij.

‘Er zijn veel belangrijkere dingen dan dat.’ Maar hij zei dat niet hardop.

‘Er zijn regels Jan, regels waar wij ons aan moeten houden. Zo is er de regel over het aantal niet opgenomen dagen dat iemand maximaal mag hebben.’

Natuurlijk wist Jan van die regels maar ze interesseerden hem niet. Het werk was toch veel belangrijker? Laten we boeven vangen in plaats van te muggenziften over een paar te weinig opgenomen vakantiedagen.

‘Kunt u ze niet laten uitbetalen?’

Dat leek hem een praktische oplossing en dan was hij van het gezeur af. De commissaris glimlachte minzaam.

‘In deze tijd van bezuinigen bij de politie is dat geen optie.’

Ja, die bezuinigen. Toegenomen werkdruk, de luide roep om meer blauw op straat en steeds meer kritiek op het functioneren van de onderbezette politie, terwijl de budgetten en dus het aantal agenten drastisch werden gekort. Jan maakte zich er regelmatig behoorlijk kwaad om.

‘Wat stelt u dan voor dat er moet gebeuren commissaris?’

‘Er is maar een oplossing, je zult ze moeten opnemen.’

‘Maar ik ben vorig jaar nog twee weken naar Finland geweest.’

‘Dat zal best maar twee weken vrij nemen is nu echt veel te weinig. Je moet veel meer dagen opnemen.’

‘Wat? Dat kan toch helemaal niet. Ik kom om in mijn werk.’

‘Het is niet anders Jan. Vanaf eind volgende week stuur ik jou verplicht drie maanden op vakantie. Voordat je het vraagt, dit is mijn definitieve besluit en het is onomkeerbaar. Ik ga daar met jou ook niet verder over discussiëren.’

‘Drie maanden? Maar dat kan niet!’

‘Dat zal toch moeten Jan. Ik heb het al besproken met het hoofdbureau. Jouw collega’s zullen allemaal een stapje harder moeten lopen tijdens jouw absentie. Verder komt er tijdelijk ondersteuning vanuit Amsterdam.’

Jan mompelde wat.

‘Wat zeg je?’

‘Ik hoop oprecht dat hierdoor verdachten de dans niet gaan ontspringen.’

‘Daar ga ik niet vanuit. Maar als dat zo is, dan ben je daar ook een beetje medeschuldig aan. Jij hoort jouw dagen ook regelmatig op te nemen en het saldo niet zo op te laten lopen. Dan hoeft je er ook niet

zo'n lange periode tussenuit. Ik ga er ook vanuit dat je daar in de toekomst op zult letten.'

'Ja', antwoordde Jan, maar hij dacht 'nee!'. Hij was het absoluut oneens met de commissaris en had nog heel veel aan zijn 'ja' toe willen voegen maar hield wederom wijselijk zijn mond. Het was zinloos en verspilde energie.

'Dus we hebben een duidelijke afspraak?'

'Ja, commissaris.'

'Dat was het. Je kunt gaan.'

Zwijgend stond Jan op en verliet totaal overdonderd en teleurgesteld het kantoor. Hij liep langzaam terug naar zijn eigen kantoor en kon nog maar aan een ding denken: wat ga ik die drie maand in vredesnaam doen? Zijn humeur holde met sprongen achteruit tot het niet meer verder kon. Het absolute nulpunt was bereikt.

Met een treurig gezicht nam hij plaats achter zijn bureau en staaarde mistroostig en met een lege blik voor zich uit, terwijl hij zijn gezicht met beide handen ondersteunde.

'Is er wat?', vroeg zijn assistent Pieter Buismans. Zijn baas was normaliter de opgewektheid en vrolijkheid zelve, deze houding had hij nog nooit eerder gezien.

'Breek me de bek niet open Pieter.'

'Want?'

'Want niks.'

'Dus', dacht Pieter. Zou Jan soms depressief worden? Misschien hoorde dat wel bij zijn gevorderde leeftijd, ouderdomsdepressie of zoiets, als dat bestond tenminste. Maar hij wist ook direct dat dat niet kon. Jan was wel de laatste die depressief zou kunnen worden. Daarvoor had hij veel teveel plezier in het leven en werk.

'En als ik wel een poging doe om jouw bek open te breken?'

Jan keek zijn jonge assistent aan en glimlachte. De jongen kon er ook niets aan doen.

'Ik moet op vakantie Pieter! Verplicht op vakantie! En heel erg lang op vakantie! Het is een schande!'

Elk weldenkend mens zou juichend achter zijn of haar bureau hebben staan springen. Maar Pieter wist beter. Jan hield niet van vakantie. Dat vond hij nutteloos, inefficiënt en zwaar overdreven. Hoeveel scheidingen hadden hun oorsprong in vakanties? Hoeveel mensen hadden vakantiestress en kwamen afgemat thuis van een

lange vakantie en lange reis? Hoeveel mensen overleden er uitgerekend in hun vakantie als ze wel tot rust kwamen? Als vakantie dat soort dingen tot gevolg had, dan kon het nooit goed voor een mens zijn. Zeker erg lange vakanties niet. Jan begreep niet dat anderen dit niet snaptten.

‘Hoe lang is heel lang?’

‘Doe eens een gok?’

‘Twee weken?’

‘Drie maanden meneer Buismans, dertien hele weken, 91 lange dagen!’

‘Wauw, mag ik mee?’

Jan glimlachte. Pieter hield van vakantie. Hij liep al weken voor een vakantie te roepen hoeveel dagen hij nog moest werken. Eigenlijk zou hij met Pieter moeten ruilen maar dat zou de commissaris nooit goed vinden.

‘Ik moet van de grote baas mijn dagen opmaken. Zal ik hem vragen of jij niet in mijn plaats kan?’

‘Dat zou ik niet doen Jan, dat is verspilde energie.’

‘Ik weet het, ik weet het.’ Jan zuchtte diep.

‘Hoe moet dat dan met ons? Hoe moeten wij ons redden zonder jou? En hoe moet het met het werk?’

‘Daar schijnt voor gezorgd te worden. Er komt ondersteuning en jullie moeten allemaal een stapje harder lopen.’

‘Nog harder?’

‘Jazeker, dat is goed voor jou. Jij bent nog jong en van de jeugd wordt tegenwoordig veel verwacht.’

‘Totdat de jeugd met een burn-out thuis komt te zitten omdat er veel te veel van ze verwacht wordt?’

‘Dat gaat jou niet overkomen Pieter. Daar zorg ik wel voor. Alleen moet je de komende weken op jezelf passen.’

‘Dat gaat wel lukken Jan, ik ben oud en wijs genoeg.’

Jan gaf zijn collega een vette knipoog. Hij was erg tevreden met zijn hard werkende assistent, die altijd uitstekend werk leverde. Het was een slimme jongen met een knappe kop en een gezonde ambitie. Hij herkende veel van zichzelf in hem, behalve die knappe kop. Mocht hij ooit met pensioen moeten dan wist hij dat zijn opvolger al aanwezig was.

‘Vanaf wanneer gaat jouw straf in Jan?’

‘Eind volgende week neem ik tijdens een emotionele en nu al gedenkwaardige ceremonie afscheid van jullie.’

‘En wat ga je in je vakantie doen Jan?’

‘Ik heb werkelijk geen idee.’

‘Je zou een cursus ecologisch bloemschikken, Oudhollands kantklossen of therapeutisch vingerverven kunnen gaan volgen. Dat lijkt mij nou echt iets voor jou.’

Jan keek hem gemaakt boos aan.

‘Ik ben niet handig, dat weet je.’

Pieter lachte.

‘Ja, dat weet ik maar een man kan veranderen. Probeer het gewoon eens. Misschien schuilt er een talent ergens diep van binnen in jou.’

‘Ik ben oud, star en zeker niet van plan om de handwerkende creatieveling uit te gaan hangen.’

‘Sterkte met de vakantie baas.’

Pieter ging verder met waar hij mee bezig was. Jan probeerde dat ook te doen maar het viel niet mee. Zijn humeur was nog steeds slecht. Hij dacht terug aan wat hij net gezegd had: ‘Emotioneel afscheid.’

Hij was bang dat hij daarmee precies aangaf wat hij op zijn laatste werkdag voor het verplichte reces zou voelen. De aanstaande vakantie maakte hem emotioneel, iets waar hij normaliter weinig last van had. Hij besloot zich te vermannen en om zeker niet te gaan janken. Toch nam hij de laatste werkdag een extra zakdoek mee. Beter mee verlegen dan om verlegen, zei zijn oude en wijze moeder altijd. En haar adviezen waren altijd goed geweest.

Het was inderdaad een emotioneel afscheid geworden. Hij had zich nog zo voorgenomen om zich groot te houden maar op het moment suprême had hij de tranen niet tegen kunnen houden. Gelukkig had hij een extra zakdoek meegenomen.

Daar stond hij dan, een grote, stoere kerel, met een bos bloemen in de hand en tranen in zijn ogen. De schrik van het korps werd hij wel eens genoemd. Er viel nu helemaal niets te schrikken. Cor van der Laak moest met pensioen. Hij wilde niet maar het moest toch. Regels zijn regels. Er viel niet aan te tornen. Hij had ook al eerder kunnen stoppen maar dat aanbod had hij direct naast zich neergelegd. Zijn werk was het belangrijkste in zijn leven.

Tijdens zijn afscheidsreceptie op het hoofdkantoor zag hij vele bekende gezichten voorbij komen. Ondanks zijn soms harde manier van optreden, was hij toch geliefd. Grote bek, klein hartje is een enorm cliché maar het paste precies bij deze pensionaris. De rij met mensen die afscheid van hem wilden nemen, was behoorlijk lang.

Cor van der Laak, die de bijnaam Van Kooten had omdat Kees van Kooten in Koot en Bie het briljante typetje Cor van der Laak speelde, was al jong bij de politie begonnen. Eerst was hij de zogenaamde jongste bediende geweest die allerlei klusjes mocht opknappen. Nadat hij in de avonduren een opleiding had gevolgd, was hij agent geworden. Dat werk had hem prima gelegen. Zijn gestalte dwong respect af en zijn rechtlijnige en consequente gedrag zorgde zelfs bij criminelen voor veel respect. Ze wisten dat er met Van der Laak niet te spotten viel.

Het werk beviel hem uitstekend maar na een aantal jaar wilde hij meer. Na opnieuw veel vrije tijd in een opleiding te hebben gestoken, was hij rechercheur geworden en wel een hele goede. Dat werk had hij enkele jaren met veel plezier gedaan totdat hij daar plotseling mee gestopt was. Maar heel weinig mensen wisten wat daar de oorzaak van was. Vanaf het moment van stoppen, was hij zich gaan richten op het opleiden van jonge rechercheurs. Ook daar bleek hij uitermate goed in te zijn. Hij kon dingen boeiend en duidelijk overbrengen, een gave die niet elke leraar had. Het was niet de functie die hij had gewild maar door omstandigheden was

hij hier terecht gekomen. Uiteindelijk vond hij toch veel voldoening in zijn nieuwe baan. En nu kwam daar verplicht een eind aan.

Hoeveel mensen hij ondertussen de hand geschud had, wist Cor niet maar het waren er erg veel. Het deed hem buitengewoon goed dat er zoveel mensen de moeite hadden genomen om zijn afscheid bij te wonen.

‘Dus Cor, dat was het dan!’

Cor keek naar de volgende in de rij en herkende direct het gezicht van zijn vriend Jan van Schie.

‘Ja, Jan, ik moet weg. Leuk is anders maar zoals je weet: regels zijn regels.’

‘Helaas wel Cor. Ik weet er alles van. Je doet er niets aan.’

Toen Jan de opleiding tot rechercheur was gaan volgen, was hij onder de hoede van Cor gekomen. In het begin hadden ze een moeizame relatie gehad. Cor was strikt, kortaf en soms bot geweest. Daar was Jan tegen ingegaan en dat had heel wat botsingen opgeleverd. Maar in de loop van de tijd waren ze elkaar gaan doorgronden en begrijpen en was er een hechte vriendschap ontstaan.

‘Cor, ik wens jou het allerbeste in je verdere leven.’

‘Kom je mij niet meer bezoeken dan?’

‘Natuurlijk wel Van Kooten. Wat dacht je dan, die Van Schie zie ik gelukkig nooit meer terug? Ik blijf je lastig vallen zolang je leeft!’

‘Nee, natuurlijk dacht ik dat niet.’

‘Dat is je geraden ook!’

Een innige omhelzing volgde en toen Jan de pensionaris in zijn ogen keek, zag hij een traan langzaam over zijn wang lopen.

Enkele jaren later, op een warme vrijdagmiddag rond de klok van vijf uur ging de telefoon. Cor stond moeizaam op van de tafel waaraan hij zat. Die verrekte jicht ook. De tafel lag helemaal vol met papieren en foto's. Na zijn pensioen was Van der Laak zich bezig gaan houden met cold cases, onopgeloste zaken. Er waren meer gepensioneerde rechercheurs die zich bezig hielden met deze zaken. Rechercheur ben je blijkbaar heel je leven. En de drijfveer om slachtoffers en nabestaanden de antwoorden te geven die ze nooit hadden gekregen was een sterke motivatie om daar mee door

te gaan. Cor liep langzaam naar het lage tafeltje waar de telefoon op stond en plofte in de luie stoel ernaast.

‘Met Cor.’

‘Hoi Van Kooten, met Jan van Schie.’

‘Hallo Jan, hoe staat het leven?’

‘Goed, althans redelijk goed.’

‘Wat is er aan de hand dan?’

‘Ik heb vakantie.’

‘Gedwongen zeker?’

‘Ja, hoe weet jij dat?’

‘Ik ken jou, jij gaat bijna nooit vrijwillig op vakantie.’

‘Ik moet verplicht oude dagen opmaken en moet zien om dertien weken door te komen zonder enige vorm van spuurwerk.’

‘Zo, dat is een lange tijd. Hoe wil je dat gaan doen?’

‘Onder andere door jou te komen vervelen. Ben je aanstaande maandag thuis?’

‘Jazeker.’

‘Mag ik dan langskomen?’

‘Natuurlijk. Mij deur staat altijd open, zeker voor jou!’

‘Mooi. Tot maandag.’

‘Tot maandag.’

Jan legde de hoorn op de haak. Inderdaad, op de haak. Hij was nog van de oude stempel en de vaste telefoon, uiteraard met een gedraaide kabel, die altijd in een schijnbaar onontwarbare knoop zat. Deze kabel met extra moeilijkheden verbond de hoorn met het toestel, en dat had zijn oneindige voorkeur boven zijn mobiel. Daarom hield hij van landkaarten boven navigatiesystemen en uiteraard van boeken. Het lezen op zo’n klein modern schermpje dat vond hij ook maar niks. Jan had een slaapkamer in zijn huis omgebouwd tot wat hij zijn ‘bibliotheek’ noemde. De stellages waren indrukwekkend en goed gevuld met boeken, dvd’s en rally-memorabilia. Niet dat hij veel tijd had voor lezen en dvd’s kijken maar ooit als hij gepensioneerd was, zou hij alles lezen en kijken. Wat zou hij het dan druk krijgen.

Na het ontbijt op de eerste dag van zijn vakantie, had hij precies vier minuten naar de inhoud van zijn bibliotheek gekeken. Het waren vier minuten geweest vol besluiteloosheid, verveling en wat

sta ik hier eigenlijk te doen? Toen viel zijn oog op een lijvig boek. Hij had het jaren geleden gekocht maar nog nooit gelezen.

Inderdaad, wederom iets met werk en geen tijd. De titel van het boek was: 'Group B, the rise and fall of rallyings wildest cars'. Hij besloot dat hij nu tijd genoeg had om het te lezen en zo geschiedde. En gelijk verdween het gevoel van besluiteloosheid, verveling en de belangrijke vraag wat hij daar stond te doen. Daarna had hij een aantal dvd's uit zijn uitgebreide collectie rallydvd's bekeken, waarop die wildste rallyauto's in actie waren te zien.

Het was een bijzondere periode in de rallysport geweest die Jan precies gemist had. Pas na het verbod op de groep B auto's had hij de rallysport ontdekt. Het was een onvoorstelbare mooie maar ook zwarte periode in de rallysport geweest die niet lang had geduurd. Dit stuk rallygeschiedenis, samen met een aantal fietstochten, had Jan door de eerste vakantie week heen gesleept. Hij had de door Pieter voorgestelde cursussen gelukkig ver van zich kunnen houden. Hopelijk bleef dat zo.

Na het telefoontje met zijn oude vriend Cor, zat Jan in zijn luie stoel naar buiten te kijken en dacht, 'zo, de eerste dag van de tweede week vakantie is ook ingevuld'. Dat gaf hem een goed gevoel. Nu de overige drieëntachtig dagen nog. Het goede gevoel was direct verdwenen. Hij slaakte een diepe, ongelukkige zucht, voor zover zuchten ongelukkig kunnen zijn natuurlijk. Drieëntachtig dagen, drieëntachtig lange dagen...

Het was gekkenwerk. Onverantwoordelijk. Onvoorstelbaar. Absurdistisch bijna. Het kon zo in een boek van Kafka.

Maar dit kon echt niet. Dit moest veranderen. Maar hij kon er niets aan doen. Het was zijn werk, zijn gekkenwerk. Hij was in opstand gekomen. Maar zijn werkgever had hem meer dan duidelijk gemaakt dat hij ermee door moest gaan. Dat was waanzinnig maar hij had geen keuze. Althans dat vond hij na lang nadenken. Dus ging hij ermee door. Eigenlijk had hij weldegelijk een keuze maar de beslissing durfde hij niet te nemen.

Hij probeerde zijn gevoel uit te schakelen en zo goed mogelijk zijn werk te doen maar dat viel hem zwaar. Hij was een gevoelsmens. Hoe hij zijn gevoel ook probeerde uit te schakelen, toch zag hij het. Hij kon zijn blik niet afwenden, zijn ogen niet dicht doen. Hij zag de mensen. De drommen mensen, die langs de kant van de weg stonden. De drommen mensen die op de weg stonden. De drommen mensen die in zijn blikveld stonden. En hij naderde ze op hoge snelheid en ze gingen bijna niet aan de kant.

Je kon de drommen mensen nog het best vergelijken met een levende vangrail. Als zijn auto hun kant op kwam gegleden, deinsde de menselijke vangrail naar achter om daarna weer even snel naar voren te bewegen als de auto voorbij was. De drommen waren zich van geen gevaar bewust of ze negeerden het compleet, vertrouwend op de stuurmanskunst van de bestuurder en de capaciteiten van de rallyauto. Niemand wees ze ook op het gevaar. Helemaal niemand. Zou hij het ze moeten gaan vertellen? Was dat zijn taak? Was het onbegonnen werk? Het was onbegonnen werk!

De hele rallyproef bestond uit een duizelingwekkende rit in een absurd snelle auto tussen de bewegende menselijke vangrail door. Het was niet de vraag of het fout zou gaan maar wanneer het fout zou gaan en hoeveel gewonden en waarschijnlijk doden dat tot gevolg zou hebben. Aan het eind van de proef pinkte hij vocht weg uit zijn ooghoeken. Het was geen zweet, het was een traan. Dit kon niet zo doorgaan.

Nadat de tijd op de tijdkaart was bijgeschreven, reed hij naar de volgende proef. Hij voelde de knoop in zijn maag. Daar zouden weer nieuwe drommen mensen zijn. Drommen die zich van geen gevaar bewust waren of ze negeerden het compleet, vertrouwend op de stuurmanskunst van de bestuurder en de capaciteiten van de rallyauto. Hij voelde zijn ogen alweer nat worden. Hoe lang kon hij dit nog volhouden? Hoe lang, voor het mis ging?